

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Mireasa din China

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Marilena Iovu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Mireasa din China / Mary Jo Putney;

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4540-1

I. Mitrofan, Nicoleta (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Mireasa din China

Traducere din limba engleză

NICOLETA MITROFAN

Capitolul 1

Macao, China

Februarie 1832

Kyle Renbourne, al zecelea vicont de Maxwell, își ascunse nerăbdarea în timp ce salută politicos zeci de membri ai comunității europene din Macao care se adunaseră pentru a întâlni un lord în carne și oase. Apoi, după ce își făcu datoria socială, ieși afară pe verandă pentru a contempla ultima și cea mai bună aventură pe care avea să o înceapă în dimineața următoare.

Casa care se întindea pe o suprafață mare era cocoțată pe unul din tre dealurile abrupte din China de Sud. Dedesubt, o perdea de lumini delimita regiunea Macao, în jurul portului estic. Un orașel exotic în colțul de sud-est al estuarului râului Pearl, Macao fusese fondat de către portughezi, singura putere europeană acceptată de chinezi.

Timp de aproape trei secole, enclava le servise drept casă comercianților și misionarilor și unui melanj rar de rase. Kyle era mulțumit de vizita sa. Dar Macao nu era tocmai China, și era dornic să pornească spre Canton. Se rezemă de balustradă, bucurându-se de briza care-i răcorea fața. Poate că era imaginea lui, dar vântul părea înmiresmat cu mirodenii necunoscute și cu mistere antice, ademenindu-l către tinutul la care visase de când era copil.

Gazda, prietenul și partenerul său, Gavin Elliott, intră prin ușile cu obloane.

- Arăti ca un copil în Ajunul Crăciunului, parcă arzi de nerăbdare.

– Tu îți permiti să tratezi cu nepăsare navigarea spre Canton de mâine. Faci asta de cincisprezece ani. Aceasta este prima mea vizită. Kyle ezită, după care adăugă: Și, probabil, ultima.

– Așadar, te întorci în Anglia. Îți vom duce dorul.

– A venit timpul.

Kyle se gândi la anii pe care și-i petrecuse călătorind, deplasându-se din ce în ce mai spre est. Văzuse Marea Moschee din Damasc și urcăse pe dealurile unde propovăduise Iisus. Explorase India din sudul colorat strălucitor până la munții sălbatici, singuratici din nord-vest. Pe drum, avusesese parte de aventuri și supraviețuise unor dezastre care l-ar fi putut lăsa pe fratele lui mai mic moștenitor al titlului de conte englez al familiei – și ce i-ar mai fi plăcut asta lui Dominic! Nu mai avea latura impetuoasă care îl caracterizase când fusese mai tânăr, și era și cazul, având în vedere că urma să împlinească treizeci și cinci de ani.

– Sănătatea tatălui meu s-a deteriorat. Nu vreau să risc să mă întorc prea târziu.

– Of, îmi pare rău să aud asta. Gavin scoase un trabuc și îl aprinse. Când Wrexham va pleca, vei fi prea ocupat cu responsabilitățile de conte ca să mai cutreieri cele mai îndepărтate colțuri ale lumii.

– Lumea este un loc mai mic decât în trecut. Navele sunt mai rapide, iar necunoscutul este cartografiat și explorat. Am lăsat China pe final. După această vizită, voi fi pregătit să plec acasă.

– De ce e China ultima pe listă?

Kyle se gândi la ziua în care descoperise China.

– Când aveam paisprezece ani, zăboveam printr-un anticariat în Londra și am găsit un folio de desene și acuarele chinezești. Dumezeu știe cum au ajuns acolo. M-au costat banii de buzunar pe șase luni. Imaginele m-au fascinat. Era ca și cum ai fi privit o lume diferită. Atunci am decis că trebuie să călătoresc spre est.

– Ești norocos că ai reușit să-și îndeplinești visul, zise Gavin cu o urmă de tristețe în voce.

Kyle se întrebă care erau visurile lui, dar nu dădu glas întrebării. Visurile erau o chestiune intimă.

– Visul suprem poate fi imposibil. Ai auzit vreodată de templul Hoshan?

– Am văzut un desen o dată. La aproximativ o sută șaizeci de kilometri vest de Canton, nu?

– Exact! Există vreo șansă de a-l vizita?

– Nici nu se pune problema. Gavin trase din trabuc, vârful acestuia aprinzându-se în întuneric. Chinezii sunt foarte serioși când vine vorba de a-i ține pe europeni în carantină în Colonie. Nu te vor lăsa nici măcar să treci de zidurile orașului Canton, cu atât mai puțin să călătoresc în zona de provincie.

Kyle știa despre Colonie, o fâșie îngustă de depozite între linia de coastă din Canton și zidurile orașului. I se spuse și despre infamele Opt Reguli care fuseseră concepute pentru a-i face pe străini să stea la locul lor. Totuși, din experiența lui, știa că oamenii hotărâți și cu bani pot găsi, de obicei, o cale de a ocoli regulile.

– Poate că niște bănuți în buzunarul potrivit mi-ar oferi șansa de a călători în interiorul țării.

– Nu ai parcurge nici măcar un kilometru, și ai fi arestat. Ești un *Fan-qui*, un diavol străin. O să ieși în evidență ca un elefant în Edinburgh. Pronunția guturală a literei *r* specifică scoțienilor nu numai că nu-l părăsise pe Gavin, ba chiar se accentuase. Vei sfârși acuzat de spionaj și vei putezi în temniță vreunui prefect.

– Ai dreptate, fără îndoială.

Cu toate acestea, Kyle intentiona să afle mai multe despre asta în timpul șederii sale în Canton. Timp de douăzeci de ani, templul Hoshan făcuse parte din imaginația lui, fiind un simbol al păcii și al frumuseții nepământene. Dacă exista o modalitate de a-l vizita, avea să-o găsească.

În lumina zorilor, o grădină chinezescă era un loc misterios, nelumesc, cu copaci întortocheați și pietre vii. Tăcută și pe nevăzute, Troth Mei-Lian Montgomery trecea prin împrejurimile familiare precum o fantomă. Acela era momentul ei preferat din zi, când aproape că putea crede că se afla la casa tatălui ei, în Macao.

În acea dimineață avea să-și facă exercițiile *chi* lângă heleșteu. În apă se reflecta ca în oglindă stuful grațios și arcada podețului din bambus. Rămase nemîșcată, imaginându-și energia *chi* străbătându-i picioarele dinspre pământ. Mușchi după mușchi, se relaxă încercând

să devină una cu natură, să fie asemenea nuferilor delicați și peștișo-rilor aurii strălucitori care dădeau din înotătoare în tacere dedesubt.

Nu că ar fi atins de multe ori o astfel de stare de grație. Grația însăși era un cuvânt care provenea din latura ei de diavol străin, care refuza cu încăpățânare să dispară.

Simți cum se încordează, aşa că trecu în primii pași lenți ai unei poziții *tai chi*. Hotărâtă, dar relaxată, echilibrată, dar alertă. După atâ-tia ani, succesiunea mișcărilor devenise o a doua natură pentru ea și îi inducea un sentiment de pace.

Când era mică, tatăl ei intra uneori în grădină cu ceaiul de dimineață pentru a o vedea cum își practica exercițiile. Când termina, el râdea și-i spunea că, atunci când avea să-o ia acasă, în Scoția, ea avea să fie frumoasa de la evenimente, reușind să le întreacă la dans pe toate fetele scoțiene. Ea îi zâmbea și se imagina îmbrăcată ca o femeie *Fan-qui*, intrând într-o sală de bal la brațul tatălui ei. Fusese deosebit de încântată atunci când îi spusese că înălțimea ei nu ar fi neobișnuită în Scoția. În loc să fie mai înaltă decât toate femeile din China și decât jumătate dintre bărbați, aşa cum se întâmpla în Macao, acolo urma să fie considerată de înălțime medie. Medie. Ca oricine altcineva. Un obiectiv atât de simplu, de imposibil.

Apoi Hugh Montgomery murise într-un *taai-fung*, una dintre furtunile acelea păcătoase care se dezlănțuie cu putere periodic din spre ocean, distrugând totul în calea lor. În aceeași zi murise și Troth Montgomery, lăsând-o în urmă pe Mei-Lian, o copilandă chinezoiacă cu sânge pervertit și fără nici o valoare. Numai în intimitatea mînii sale ea era în continuare Troth.

Începu un exercițiu *wing chun* care necesita mișcări rapide ale picioarelor și lovitură simulate. Erau multe tipuri de kung fu sau arte marțiale, și ea fusese instruită în versiunea numită *wing chun*. Exercițiile erau viguroase, și le practica întotdeauna după ce făcea o încălzire cu tehnica mai blândă *tai chi*. Aproape că și terminase exercițiile, când o voce rece îi spuse:

– Bună dimineață, Jin Kang.

Ea înțepeni la auzul vocii stăpânului ei. Chenqua era șef în breasla negustorilor numită Cohong, un bărbat cu o mare putere și influență. El fusese agentul care se ocupase de bunurile tatălui ei și o luase

sub aripa lui când rămăsese orfană. Pentru asta, îi datora recunoștință și supunere.

Cu toate acestea, îi displăcea faptul că îi spunea mereu Jin Kang, numele masculin pe care i-l dăduse atunci când o pusese pentru prima oară să-i spioneze pe europeni. Deși era urâtă, prea înaltă și cu tălpi uriașe, nelegate¹, și avea trăsăturile grosiere ale săngelui său amestecat, era totuși o femeie. Dar nu și pentru Chenqua ori pentru altcineva din casa lui. Pentru ei, ea era Jin Kang, o ciudătenie, nici bărbat, nici femeie.

Înăbușindu-și resentimentele, ea făcu o plecăciune.

– Bună dimineață, unchiule.

Era îmbrăcat într-o tunică simplă de bumbac și pantaloni ca ai ei, ceea ce însemna că venise să practice exerciții de kung fu cu ea. Își ridică brațele în poziția de start, respectând formalitățile antrenamentului.

Ea își presă antebrâtele și palmele de ale lui în poziția cunoscută sub numele de mâini lipicioase. Pielea lui era netedă și uscată, și ea îi simți puterea energiei *chi* pulsând între ei. Deși avea mai bine de șaizeci de ani, era mai înalt decât ea, puternic și foarte în formă. Ea era singura persoană din casa lui capabilă să-i ofere un antrenament de kung fu mulțumitor, lucru care îi era de folos.

Încet, el își încercui brațele în aer. Ea menținu contactul, simțind fluxul *chi*-ului lui, astfel că îi putea anticipa mișcările. Ritmul lui se iuți, devenind din ce în ce mai dificil de urmat. Pentru un observator ocasional, cei doi ar fi putut părea niște parteneri implicați într-un dans ciudat.

Chenqua încercă o lovitură neașteptată, dar nu reușî să scape de blocajul încheieturii mâinii ei. În timp ce el era dezechilibrat din cauza loviturii, ea contracară cu o lovitură puternică cu podul palmei. El îi devie lovitura, astfel încât aceasta îi atinse doar umărul. Încă o dată, mâinile lor se uniră într-un model de mișcări care păreau

¹ Referire la practica de a rupe degetele fetelor de până la cinci ani și de a le lega sub talpă pentru a împiedica dezvoltarea picioarelor. Picioarele mici, numite lotus sau lotus de aur, erau un criteriu de frumusețe în China, această practică desfășurându-se din secolul al X-lea până în secolul XX. (n.tr.)

ceremonioase și grăgioase, dar care ascundea o tensiune dinamică. Se testau reciproc, precum doi lupi prudenti.

– Am o sarcină nouă pentru tine, Jin Kang.

– Da, unchiule? Ea se relaxă până ce simți că se ținea bine pe picioare, fiind imposibil de pus la pământ.

– Un nou partener va veni la firma de comerț a lui Gavin Elliott, un bărbat pe nume Maxwell. Trebuie să te porți cu mare băgare de seamă cu el.

Troth își simți stomacul contractându-se.

– Elliott este civil. De ce ar fi partenerul său dificil?

– Elliott este din America. Acest Maxwell este englez și ei creează întotdeauna mai multe probleme decât ceilalți *Fan-qui*. Ba, mai mult, este și lord – și cu siguranță arogant. Astfel de persoane sunt periculoase.

El încercă din nou să-i penetreze garda, dar fără succes.

Ea luptă bine în această zi. Încurajată de exercițiu, Troth făcu cerea la care se gândeau de ani întregi:

– Unchiule, îmi poți permite să nu mai spionez? Nu-mi place prefațatoria.

Sprâncenele lui negre se arcuiră.

– Nu e nimic rău în asta. Din moment ce eu și ceilalți negustori Cohong suntem responsabili pentru tot ce fac diavolii străini, este necesar pentru siguranța noastră să le știm planurile. Aceștia sunt copii neascultători, capabili să creeze probleme ce depășesc puterea lor de înțelegere. Trebuie să fie ținuți sub observație și controlați.

– Dar viața mea este o minciună!

Ea se repezi spre el, dar judecă greșit, oferindu-i lui Chenqua posibilitatea de a-i lovi brațul.

– Nu-mi place să pretend că sunt interpretă în timp ce le ascult pe furiș conversațiile personale și le cercetez actele.

Tatăl ei, cel mai cinstit scoțian din câți au trăit vreodată, ar fi fost dezgustat de viața ei.

– Nu există altcineva în lumea astă care să vorbească la fel de fluent și chineza, și engleza. Este datoria ta să-i supraveghezi pe *Fan-qui*.

Chenqua încercă să-i tulbere echilibrul.

Mobilă, se feră de mișcarea lui, apucându-i brațul și imprimându-i propria energie. El căzu, rostogolindu-se pe verdeața moale. Ea regreță imediat că își pierduse controlul. Chenqua era foarte priceput, dar ea era și mai bună. De obicei avea grija să nu-și învingă stăpânul în timpul luptelor. El își reveni și fu din nou rapid în picioare, o scânteie luminându-i ochii lui negri. Renunțând la mâinile lipicioase, luă o poziție vigilentă, înconjurând-o încet și așteptând o ocazie de a intra în luptă.

– Te-am hrănit, și-am oferit un acoperiș deasupra capului și privilegiu ca nici unei alte femei din casa mea. Îmi datorezi recunoștință și supunerea unei fiice.

Răzvrătirea ei luă sfârșit.

– Da, unchiule.

Nefericirea îi dezechilibrase energia, aşa că îi fu ușor să o pedepsească pentru că își uitase locul. El simulă un atac, apoi o lovi simultan cu o mână și cu un picior, o lovitură dublă care combină în mod exploziv forță și *chi-ul*. Ea căzu la pământ cu o forță brutală. În loc să facă un salt instantaneu, rămase întinsă trăgându-și răsuflarea pentru o clipă și permitându-i să se bucure de victorie.

– Iartă-mă că n-am gândit limpede, unchiule.

– Ești doar o femeie. Nu se așteaptă nimeni să acționezi cu logică, răspunse el temperat.

Troth Montgomery, o scoțiană, ar fi contestat acel lucru. Dar Mei-Lian nu făcu decât să-și plece capul cu supunere.

Capitolul 2

Ultima cale de acces către Canton îi amintea lui Kyle de portul din Londra, doar că era de douăzeci de ori mai aglomerat și de cincizeci de ori mai gălăgios. Navele comerciale străine trebuiau să fie ancoreate la douăsprezece mile în aval la Whampoa, cu marfa și echipajul transportate pe distanță finală pe bărcile unei nave. Vasul care îi ducea pe Kyle și pe Gavin Elliott spinea apa cu îndrăzneală printre ambarcațiuni *lorcha*¹ gigantice și jonci cu ochi mari pictați pe provere lor pentru a-i urmări pe demoni. Echipaje de vâslași făceau ca unele bărci să zboare pe apă, în timp ce altele erau propulsate de roți cu zbaturi învârtite de bărbații ce dădeau la pedale. De multe ori, coliziunea părea inevitabilă, dar ambarcațiunea lor se îndepărta întotdeauna la timp.

O barcă de flori decorată vesel aluneca prin apropiere, chinezoaice dichisite și drăguțe aplăcându-se peste balustrade în timp ce strigau și le făceau semne bărbaților *Fan-qui* cu gesturi inconfundabile.

– Nici să nu te gândești să mergi la bordul unei bărci de flori, spuse Gavin sec. Poate că sunt cele mai atractive bordeluri din mările Chinei, dar se spune că europenii care încearcă serviciile fetelor nu mai sunt niciodată văzuți.

– Interesul meu a fost pur intelectual.

¹ Tip de navă cu vele cu un greement chinezesc și un stil de cocă portughez sau european folosită pentru transportul mărfurilor. Datorită cocii, această ambarcațiune era mai rapidă și transporta mai multă marfă decât jonca, o altă navă tradițională chinezescă. (n.tr.)

Mireasa din China

Mărturisirea era adevărată. Deși Kyle găsea femeile brunete, zvelte din Orient foarte atrăgătoare, în cea mai mare parte a anilor petrecuți în călătorii fusese celibatar. Iubise o singură dată, iar atunci când dorința lui pentru atingerea, gustul și parfumul unei femei îi învingea judecata, își amintea mereu în mod dureros cât de inferioară era pofta carnală în comparație cu iubirea.

Cu toate acestea, privirea lui zăbovi asupra fetelor până când barca de flori dispără în spatele unei jonci. Era lesne de înțeles de ce mulți dintre comercianții europeni care dețineau case în Macao aveau concubine din China.

– Iată Colonia!

Kyle s-a întors ca să studieze fâșia îngustă plină de viață dintre râu și zidurile orașului, singurul loc din China unde străinii aveau acces. Un șir de construcții se înșirau de-a lungul malului râului, steagurile europene și americane fluturând deasupra lor. Aceste construcții se numeau honguri, magazii imense unde străinii depozitau și își expediau mărfurile, locuind la etajele superioare în lunile sezonului de comerț de iarnă.

– Ciudat când te gândești că cea mai mare din ceaiul Occidentului trece prin aceste depozite.

– Un comerț suficient de productiv încât să transforme bărbații în regi. Gavin miji ochii la soarele tropical puternic. Ne așteaptă un comitet de recepție la ecluză. Tipul cu tunica de mătase brodată este Chenqua.

Kyle auzise de Chenqua, desigur. Bărbatul era cel mai mare ne-gustor din Canton, poate chiar din toată lumea. Pe lângă faptul că era șef al breslei Cohong, se ocupa personal de afacerile Casei de Comerț Elliott și de mai multe dintre cele mai mari companii comerciale britanice și americane. Bărbat uscățiv, înalt pentru un chinez, avea o ținută mândră și o barbă rară, presărată cu fire cărunte. Demnitatea sa nesfârșită era vizibilă chiar și de la acea distanță.

– De unde știa că sosim?

– Informațiile curg pe râu mai rapid decât apa. Chenqua știe tot atunci când vine vorba despre un comerciant *Fan-qui*. De fapt, îi stă alături unul dintre spionii lui.

Respect Doamne, Dumnezeule. Infamele Opt Reguli precizează că europenii trebuie să accepte să fie spionați?

– Nu, dar nu pot spune că îl învinovățesc pe Chenqua pentru că dorește să stea cu ochii pe noi. Mai ales voi, britanicii, sunteți deosebit de rebeli, încalcați de multe ori regulile din încăpătânare pură.

– Nu da vina pe mine pentru păcatele compatrioților meu!

Gavin afișă un zâmbet larg.

– Recunosc că tu te comporti destul de bine pentru un lord englez. Când vei simți nevoia să te porți necuvioios, să-ți amintești că Chenqua și ceilalți negustori vor fi pedepsiți pentru păcatele tale. Amenzi serioase, dacă sunt norocoși, și nu e nemaiauzit ca ei și familiile lor să fie arestați, torturați sau strangulați ca să plătească pentru neleguiurile făcute de *Fan-qui*.

Kyle se holbă la el.

– Nu glumești, nu-i aşa?

– Mă tem că nu. Suntem în China. Aici lucrurile se fac în mod diferit. Negustorii Cohong sunt, probabil, cei mai cinstiți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Cu toate acestea, ei pot pierde tot ce posedă din cauza răutăților făcute de *Fan-qui*.

Informația aceea te trezea la realitate. Kyle cercetă cu privirea grupul de bărbați adunați la ecluza de care se apropiau.

– Care dintre ei este spionul?

Jin Kang este Tânărul destul de fusiform de la stânga lui Chenqua. Teoretic, este un interpret care lucrează pentru Cohong. Ei îi numesc lingviști, deși nici unul nu este foarte competent – de fapt, este sub demnitatea lor să studieze limba barbarilor, aşa că puțini dintre ei știu ceva mai mult decât engleza stricată vorbită de majoritatea celor care lucrează în mod regulat în Colonie. Suficient că să se ocupe de problemele comerciale de bază.

Vocea lui Gavin se stinse când intrară în rază auditivă a lui Chenqua.

Un marinări desculț sări sprinten din barcă și o ancoră de treptele care duceau până la ecluză. În timp ce pasagerii coborau în zona înconjurată de ziduri numită grădina engleză, Kyle observă că de aproape Chenqua era chiar și mai impresionant. Tunica lui de un albastru-închis stratificată era confecționată din cea mai bună mătase

Mireasa din China

și decorată cu benzi brodate în jurul mâncelor largi, în timp ce șigurări de mărgele de jad frumos sculptate îi atârnau în jurul gâtului.

Rangul său era indicat nu numai de bogăția veșmintelor lui, ci și de aplicația brodată de pe piept și de ornamentul albastru din vârful bonetei. Ornamentul era simbolul pentru mandarini, iar culoarea denota importanța funcționarului. Un mandarin care își ofensa stăpânii imperiali risca să-și piardă ornamentul. Pentru un occidental, acest lucru parea amuzant. Acolo, problema era extrem de serioasă.

Gavin făcu o plecăciune.

– Salutări, Chenqua, spuse el cu încântare. Sunt foarte onorat că ați venit să ne întâmpinați.

– Sunteți de prea mult timp în Canton, *taipan*, îi spuse Chenqua folosind termenul care denumea căpetenia unei case de comerț.

Gavin îl prezintă pe Kyle, care completă formalitățile cu cea mai bună plecăciune a lui.

– Este o onoare să vă întâlnesc, Chenqua. Am auzit multe despre Domnia Ta.

– Onoarea este a mea, Lord Maxwell. Cei doi ochi negri îl cercetă cu violenie pe Kyle, după care negustorul se întoarse către Gavin. Ierăți-mi graba nepoliticoasă, dar este vorba despre o problemă destul de serioasă. Puteți să veniți la Casa Consoo acum?

– Desigur. Gavin îi aruncă o privire lui Kyle. Cu permisiunea Domniei Voastre, Chenqua, ar putea Jin Kang să-l ducă pe Lord Maxwell la hongul meu și să se ocupe de instalarea lui?

– Desigur, *taipan*. Jin, ocupă-te de Lord Maxwell.

După ce Chenqua și Gavin plecară către Casa Consoo, sediul Cohong din apropiere, Kyle își îndreptă atenția către ghidul său. Jin Kang era cu mult mai puțin impresionant decât stăpânul său. Purta o tunică fără formă care se încheia sus pe gât și pantaloni, ținută ce servea drept uniformă pentru ambele sexe. Îmbrăcământea era de un albastru-închis simplu, cu doar o bandă îngustă de broderie care mărginea mânecile largi.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi dezmorțesc picioarele și să arunc o privire pe faleză mai întâi, spuse Kyle, dornic să exploreze noile împrejurimi.

– După cum dorește Domnia Voastră.